

Пролог

СНИ І ПРОБУДЖЕННЯ

Чому заборонено записувати конкретні відомості з магічної науки? Можливо, ми боїмося, щоб ця наука не потрапила до негідних рук. Напевне, завжди існувала система навчання, яка мала забезпечити, аби магічні знання передавалися лише тим, що пройшли відповідний вишкіл і були визнані гідними володіти ними. Та хоча ця система видається похвальною спробою захистити нас від негідного використання таємних знань, вона повністю ігнорує той факт, що магія не походить із такої науки. Схильність до певного роду магії є або природженою, або ж її зовсім немає. Наприклад, здібність до магії, відомої як Скільл, кровними узами тісно пов'язана з королівською династією Провісників. Але вона також може виступати як «дикий спалах» у людей з поспільства, байдуже, з внутрішніх племен чи із Зовнішніх островів походили їхні предки. Людина, навчена Скільлу, спроможна дістатися свідомості іншої людини, незважаючи на відстань, і прочитати її думки. А ті, Скільл яких особливо сильний, можуть вплинути на ці думки чи спілкуватися з такою людиною. Це вміння вельми придатне для ведення битви чи збору інформації.

Народні перекази оповідають про ще старшу магію, звану Вітом. За наших часів її зневажають. Мало хто зізнається, що має такий дар, кажуть зазвичай, наче він трапляється в сусідній долині або ж по той бік далекого гірського пасма. На мою думку, колись це була природна магія тих, що жили на землі не як осілі мешканці, а радше як мисливці; магія тих, хто відчуває спорідненість із дикими звірами в лісах. Кажуть, що Віт дає змогу говорити мовою тварин. А ще застерігають, наче люди, що надто довго або надто вдало практикують Віт, стають такими ж тваринами, як ті, з ким вони пов'язані. Але, може, це лише байки.

Існують ще магії Загорожі, хоча я ніколи не міг здогадатися, звідки взялася ця назва. Це вміння одночасно і випробувати, і підозріти; до їхнього числа входить читання з долони,

ворожба по воді, тлумачення відблисків у кристалі та багато інших магій, що намагаються передбачити майбутнє. До окремої безіменної категорії належать магії, які викликають фізичні ефекти: невидимість, левітацію, рух чи життя бездушних предметів — усі магії давніх легенд, від Летючого Крісла Сина Вдови і до Магічної Скатертини Північного Вітру. Не знаю людей, які б запевняли, наче володіють такими вміннями. Схоже, що це лише легенди приписують їх людям давніх часів чи мешканцям далеких земель, або ж істотам із міфічною чи майже міфічною репутацією: драконам, велетням, Старійшинам, Іншим, дзьобоголовцям.

Я зупиняюся, щоб почистити перо. На поганенькому папері моя писанина то плутається павутиною, то розпливається ляпками. Але не братиму доброго пергаменту для цих слів; ще ні. Я не певний, чи слід їх записувати. Питаю себе: чи варто взагалі заносити їх на папір? Чи не краще передати цю науку від уст до уст тим, хто її гідний? Може, й так. А може, й ні. Знання про такі речі, про те, що ми сьогодні вважаємо очевидним, може одного дня стати дивом і таємницею для наших нащадків.

У бібліотеках небагато знайдеться про магію. Я тяжко працював, відслідковуючи нитку науки у клаптиковій ковдрі інформації. Знаходив уривчасті посилання, непевні натяки — і це все. Кілька останніх років я громадив їх, зберігаючи в пам'яті, маючи намір перелити ці знання на папір. Викладу те, що знаю з власного досвіду, а також те, що я вишукав. Може, придасться якомусь нещасному безумцеві з майбутнього, подібно до мене, побитого в борні з власною магією. Може, відповідь на його питання.

Але, сідаючи до роботи, я вагаюся. Хто я такий, аби протиставляти свою волю мудрості тих, що йшли переді мною? Чи я маю попросту викласти методи, завдяки яким обдарований Вітом може розширити засяг своїх дій або прив'язати до себе живу істоту? Чи я повинен детально описати тренування, яке слід пройти, перш ніж розпізнати в себе Скіли? Чарами Загорожі, як і легендарною магією, я не володів ніколи. Чи маю я право видобувати їхні таємниці і пришпилювати їх до паперу, наче метеликів чи сушене листя, зібране для вивчення?

Я намагаюся обдумати, що можна зробити з таким знанням, здобувши його незаконно. А це веде мене до міркувань: що ж я сам здобув завдяки йому? Владу, багатство, жіночу любов? Сміюся сам із себе. Ні Скїлл, ні Віт ніколи нічого подібного мені не пропонували. А якщо й так, то я не мав ні спириту, ні амбіцій, аби скористатися з пропозиції.

Влада. Не думаю, щоб я колись хотів її заради неї самої. Інколи я її прагнув, коли мене принижували або коли близькі мені люди страждали через тих, хто надуживав своєю владою. Багатство. Насправді воно ніколи нічого особливого для мене не значило. Від тієї миті, коли я, незаконний онук короля Шрюда, дав йому клятву вірності, він завжди стежив, аби всі мої потреби вдовольнялися. У мене було вдосталь їжі, освіти, як мені часом здавалося, аж забагато, так само й одержі, від простої до дратівливо розкішної, а часто навіть монета-друга на власні потреби. В Оленячому замку, де я ріс, таке вважалося достатком і перевершувало навіть мрії більшості міських хлопців. Любов? Гаразд. Моя кобила Сажка відчувала до мене стриману приязнь на свій власний спокійний лад. Пес на ім'я Ньюхач був щиро мені вірний, і це загнало його в могилу. Але безтямно мене любило собача тер'єра, і воно теж загинуло. Тремчу від думки про ціну, яку сплачено за любов до мене.

Я завжди був сам — самотністю людини, вихованої між інтригами й оточеної таємницями, самотністю хлопця, що нікому не може довірити вміст свого серця. Я не міг піти до Федврена, придворного писаря, який хвалив мене за гарний почерк і добре нарисовані ілюстрації, та зізнатися, що я вже був учнем королівського вбивці, а отже, не можу продовжити його писарську науку. Не міг також відкрити Чейдові, моєму наставнику в Дипломатії Ножа, брутальну жорстокість, яку я витерпів, намагаючись збагнути Скїлл з учителем Скїллу Галеном. І нікому я не смів одверто зізнатися у проявах моєї схильності до Віту, стародавньої звіриної магії, про яку казано, що це збочення і гандж для всіх, хто її вживав.

Навіть Моллі.

Моллі була найціннішим скарбом: істинним притулком. Вона не мала геть нічого спільного з моїм повсякденним життям. Йшлося не тільки про те, що вона була жінкою, але й це було для мене таємницею. Я зростав майже винятково в чоловічому товаристві, був позбавленим не лише рідних батьків, але й будь-яких

кривних, які б відкрито в цьому зізнавалися. У дитинстві мене довірено було опіці Барріча, грубуватого стайничого, колись правої руки мого батька. Моїм щоденним товариством були конюхи та вартовці. Уже й тоді серед компанійців-вартових траплялися жінки, хоча й менше, ніж тепер. Але вони, подібно до компанійців-чоловіків, мали свої обов'язки та власне життя і сім'ї поза службою. Я не міг зазіхати на їхній час. Не було в мене ні матері, ні сестер, ні тіток. Не було жінок, які дарували б мені ту особливу ніжність, що, кажуть, притаманна саме жінкам.

Нікого, крім Моллі.

Вона була на рік чи два старша від мене й росла так само, — наче стеблинка трави, що пробивається крізь щілину між камінням бруківки. Її не змогли розчавити ні напади гніву вічно п'яного батька, ні виснажливе повсякдення дитини, що намагається втримати видимість домівки та сімейної справи. Коли ми з нею познайомилися, була дикою й обережною, наче лисеня. Вуличні діти називали її Моллі Розквашений Ніс. Часто носила сліди побоїв, завданих їй батьком. Попри його жорстокість, опікувалася ним. Я ніколи цього не розумів. Він бурчав і лаяв її навіть тоді, коли вона, після чергового його загулу, тягла його додому і вкладала в ліжко. А прокинувшись, ніколи не відчував докорів сумління за своє пияцтво та грубі слова. Були тільки все нові докори: чого крамничку не прибрано, а підлогу не посипано свіжим зіллям? Чого вона не доглядала за вуликами, раз у них майже немає меду на продаж? Чого вона не припилувала за вогнем під казанком із лоем? Я був німим свідком таких сцен частіше, ніж міг запам'ятати.

Але, попри це все, Моллі росла. Одного літа вона несподівано розквітла в молоду жінку, чарівність якої підкорила мене і сповнила захватом. Та, здавалося, вона не усвідомлювала, що я німію, зустрівшись із нею поглядом. Жодна магія, якою я володів, ні Скілл, ні Віт, не могла захистити мене від випадкового дотику наших рук чи порятувати від зніяковіння, в яке вганяло мене диво її усмішки.

Чи я повинен систематизувати її розвіяне вітром волосся, чи детально описати колір її очей, що мінився від темно-бурштинового до глибоко карого, залежно від її настрою і кольору сукні? Піймавши оком посеред ринкового натовпу зблиск її шкарлатної спідниці й червоного шаля, я раптово переставав помічати будь-

кого іншого. Ось магія, свідком якої я був, і, хоч можу викласти її на папері, ніхто інший не зможе так уміло нею скористатися.

Як я до неї залицявся? З незграбною хлоп'ячою галантністю, наче протак, що витріщається на диски, якими крутить жонглер. Вона знала, що я в неї закоханий, ще до того, як справді закохався. Дозволила мені упадати за нею, хоча я був на кілька років од неї молодшим, не належав до громадки міських хлопців і, наскільки вона знала, не мав особливих перспектив у майбутньому. Думала, що я — хлопець-писарчук, попихач у стайнях і посильний у Замку. Ніколи не підозрювала, що я бастард, невизнаний син, який виштовхнув принца Чівелрі з його місця у династії. Уже це було достатньо значною таємницею. А про мою магію та іншу мою професію вона не знала нічого.

Можливо, тому я зумів її покохати.

Напевне, тому її втратив.

Я дозволив таємницям, провалам та болям інших моїх життів надто мене поглинути. Була то магія, щоб її вивчати, таємниці, щоб їх вивідувати, люди, щоб їх убивати, інтриги, щоб вижити. Оточений цим усім, я ніколи й у думках не покладав звернутися до Моллі по крихту надії та розуміння, в яких мені відмовляли деінде.

Вона була поза цими справами, незаплямована ними. Я дбайливо оберігав її від найменшого дотику якоїсь із них. Ніколи не намагався втягнути до мого світу. Натомість приходив до неї, до рибальської і портової дільниці, де вона у своїй крамничці продавала свічки та мед, робила покупки на ринку, а інколи прогулювалася зі мною узбережжям. Моєму коханню достатньо було самого її існування. Я навіть не смів сподіватися, що вона відповідь на це почуття.

Настав час, коли, навчаючись Скіллу, я впав у такий глибокий відчай, що вже й не думав вижити. Не міг простити собі, що виявився неспроможним оволодіти ним. Не мав навіть гадки, що для інших мій провал нічого не важить. Приховував свій розпач у грубуватому відстороненні. Дозволяв пробігати тижням, не бачачись із нею, навіть не переславши їй слівця, що я про неї думаю. Врешті-решт, коли мені ні до кого більше було звернутися, я спробував її розшукати. Надто пізно. Одного пополудня я прийшов до свічної крамнички «Мелісса» з подарунком у руках, аби побачити, як вона йде звідти. Не сама. З Джейдом, гарним